

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **H. s. O.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem Praha 2, Uruguayská 178/5, za účasti **1) Ministerstva zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, **2) J. E.**, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2005, č. j. 11 Ca 63/2004 - 75,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se podanou kasační stížností domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 30. 9. 2003, č. j. 29 266/2003-7230, týkajícímu se prohlášení pozemků za nehonební na návrh vlastníka pozemku. V prvním stupni správního řízení v dané věci rozhodl Krajský úřad kraje Vysočina, když rozhodnutím ze dne 22. 5. 2003, č. j. KUJI 3969/2002 OLVHZ, vyhověl návrhu J. E., jímž tento žádal jakožto vlastník některých pozemků o jejich prohlášení za nehonební dle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“).

V kasační stížnosti stěžovatel nejprve obecně odkazuje prostřednictvím čl. 10 Ústavy České republiky na čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle stěžovatele je v důsledku výkladu uvedených ustanovení zásah do pokojného užívání majetku v mezích zákona možný, musí však vyústit ve spravedlivou rovnováhu mezi požadavky obecného zájmu komunity a požadavky ochrany základních práv jednotlivce. Dále stěžovatel napadá nesprávnost úvahy soudu o tom, že § 17 odst. 2 zákona o myslivosti nestanoví žádné další podmínky ani omezení pro prohlášení předmětných pozemků za nehonební na žádost vlastníka. V případě zájmu vlastníka pozemku o prohlášení pozemků za nehonební nemůže stačit jen projev jeho vůle. Správní orgán je povinen posoudit jeho žádost i z hlediska předmětu a účelu úpravy

zákona o myslivosti, vedle subjektivního zájmu vlastníka pozemku vzít v potaz i veřejný zájem (např. zachování volně žijící zvěře). Správní rozhodnutí musí proporcionálně zohlednit zájem vlastníka pozemku i požadavky obecného zájmu.

Stěžovatel též namítá, že správní orgány měly za povinnost vzít v úvahu i další zákony, např. zákon o zbraních a střelivu, a nepostupovaly v souladu s § 3 odst. 1, 4 správního řádu, nechránily zájmy státu a společnosti. Jejich rozhodnutí nevycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jsou nepřezkoumatelná, neboť správní orgány jednostranně preferovaly zájem vlastníka, opomíjely zájem společnosti na chovu a zachování druhů zvěře volně žijící, tvorbu a využití honiteb a ochranu myslivosti. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ministerstvo zemědělství v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na podmínky, za kterých lze kasační stížnost podat, dle jeho názoru stěžovatel neuvádí v souladu se zákonem, v čem spočívá nezákonnost rozsudku městského soudu, která ustanovení konkrétních zákonů byla porušena. Kasační stížnost tak nemá náležitosti dle § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), měla by proto být odmítnuta.

Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zahájil řízení dle § 102 a násl. s. ř. s., ve kterém je před vlastním posouzením důvodnosti stížných bodů povinen ověřit splnění základních podmínek řízení, mezi jinými též přípustnost kasační stížnosti. Důvody její nepřipustnosti jsou uvedeny v § 104 s. ř. s. Dle odstavce 4 tohoto ustanovení kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud porovnáním žalobních bodů, uplatněných v řízení před městským soudem, a důvodů uplatněných v kasační stížnosti zjistil, že stěžovatel v řízení o žalobě dovozoval zkrácení na svých právech z jiných skutečností, než v řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel v průběhu správního řízení nenamítal nezákonnost výroku ohledně prohlášení pozemků J. E. za nehonební, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se domáhal označení těchto pozemků, poukazoval na nebezpečí, kterému jsou vystaveni uživatelé honitby v případě, kdy není zřejmé, zda se pohybují se zbraní na honebním či nehonebním pozemku. V petitu odvolání zcela jednoznačně žádal, aby „pozemky prohlášené za nehonební byly přesně a zřetelně vyznačeny v terénu značkami pevně zabudovanými, zdáli viditelnými a těžko odstranitelnými....“. Právě tak i v žalobě stěžovatel namítal nedostatečné posouzení neúměrných rizik pro uživatele honitby, který si nemůže být bez znatelného označení hranic honebního a nehonebního pozemku vědom, zda se ještě nachází v honitbě či nikoliv. Městský soud dle jeho názoru opomenul zejména návaznost zákona o zbraních a střelivu (oprávnění nosit loveckou zbraň pouze na honebních pozemcích). Rozhodnutí Ministerstva zemědělství shledával v příkrém rozporu s § 3 odst. 1 správního řádu, neboť uživatel honitby bude bez označení nově prohlášených nehonebních pozemků uvnitř honitby vystaven nebezpečí stíhání za přestupek bez jeho zavinění nebo opomenutí. Dále namítal, že správní orgán nevyužil možnosti uvést ve svém rozhodnutí podmínky výkonu svého rozhodnutí (namítáno v souvislosti s konstatováním odvolacího orgánu, že řešení podmínek výkonu rozhodnutí nespádají do kompetence orgánu

státní správy myslivosti). Správní orgán pochybil, když neprovedl místní šetření. Tím by bylo zjištěno, že hranice pozemků nejsou v terénu zřetelné, ani sám vlastník nemůže s určitostí tvrdit, kde se jeho pozemek nachází. Prohlášení honebních pozemků za nehonební je bez předchozího řádného vymezení závažným pochybením správního orgánu.

Městský soud byl v řízení o žalobě v souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vázán žalobními body a vyjadřoval se proto pouze k otázce, zda správní orgán byl či nebyl kompetentní uložit vlastníku pozemků povinnost viditelně označit jejich hranice, případně, zda správní orgán dostatečně spolehlivě zjistil hranice honebních a nehonebních pozemků a byl mu znám skutečný stav věci.

Oproti tomu v kasační stížnosti stěžovatel spatřoval nezákonnost rozhodnutí Ministerstva zemědělství zejména v tom, že prohlásil předmětné pozemky za nehonební, aniž se zabýval dopadem takového rozhodnutí na veřejný zájem, který právo myslivosti hájí. Stěžovatel se neztotožnil s tím, že k vynětí stávajících honebních pozemků z honitby postačí pouze projev vůle jeho vlastníka, aniž se přihlíží k předmětu a účelu úpravy zákona o myslivosti, který hájí i veřejný zájem, např. zájem na zachování některých druhů volně žijící zvěře. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka se neshoduje se skutečnostmi, které stěžovatel uplatňoval v řízení o žalobě, přičemž z jejich povahy je zřejmé, že je uplatnit mohl. O prohlášení pozemků J. E. za nehonební na základě jeho žádosti bylo kladně rozhodnuto již prvostupňovým správním orgánem, stěžovatel však tuto skutečnost ve správním řízení ani v žalobě nenapadl, požadoval pouze zřetelné označení hranic nehonebních pozemků, aby byly odlišeny od honebních, a aby ti, kteří vykonávají právo myslivosti, nebyli bez svého zavinění uvedeni v omyl.

Uvedený závěr o nepřipustnosti této kasační námítky je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který shodně v rozhodnutí ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, (zveřejněno na www.nssoud.cz), uvedl: „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné...*“ Ke stejnému závěru dospěl i v usnesení ze dne 30. 6. 2003, č. j. 4 Ads 23/2003 – 124, (publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 34/2003 Sb. NSS): „*Kasační stížnost, která obsahuje důvody, jež nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, je podle § 104 odst. 2 a 4 s. ř. s. nepřípustná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítne*“.

Ani další důvody uvedené v kasační stížnosti nesplňují zákonná kritéria. Pokud stěžovatel namítá, že „správní orgán měl za povinnost vzít v úvahu i další zákony, např. zákon o zbraních a střelivu“, pak zde není uvedeno, jakým způsobem měl správní orgán tento zákon vzít v úvahu, tj. z jakých právních a skutkových důvodů dovozuje jeho porušení. Takto formulovaný důvod nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Stejnou vadou trpí i námitka, dle které správní orgány nepostupovaly v souladu s § 3 odst. 1, 4 správního řádu, nechránily zájmy státu a společnosti. Ani zde není konkrétně uvedeno, jakým způsobem bylo citované ustanovení zákona porušeno a jak měl být ze strany městského soudu chráněn veřejný zájem. Stěžovatel pro opomíjení veřejného zájmu namítl též nepřezkoumatelnost, i tato námitka je formulována jako obecný nesouhlas s nedostatečným oceněním významu myslivosti a nemá zákonné náležitosti.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel kasační stížnost opřel pouze o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a dále o důvod, který neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, a proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. tato stížnost není přípustná. Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřípustnou v souladu s 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu